Fimmtudaginn 2. febrúar 1995.

Nr. 61/1993. **Svavar Pétursson**
(Kjartan Reynir Ólafsson hrl.)
gegn
Landsbanka Íslands
(Stefán Pétursson hrl.)

Víxlar. Sýning til greiðslu. Innheimta. Vangeymsla. Skaðabætur. Sératkvæði.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Hrafn Bragason, Guðrún Erlendsdóttir, Haraldur Henrysson, Hjörtur Torfason og Pétur Kr. Hafstein.

Áfrýjandi hefur skotið málinu til Hæstaréttar með stefnu 8. febrúar 1993. Krefst hann þess, að stefnda verði gert að greiða sér 2.000.000 króna með dráttarvöxtum samkvæmt III. kafla vaxtalaga nr. 25/1987 af 1.000.000 króna frá 27. október 1988 til 1. nóvember sama ár og af 2.000.000 króna frá þeim degi til greiðsludags. Að auki greiði stefndi sér 125.000 krónur með sömu dráttarvöxtum frá 5. apríl 1990 til greiðsludags. Hann krefst og málskostnaðar úr hendi stefnda í héraði og fyrir Hæstarétti.

Stefndi krefst staðfestingar á hinum áfrýjaða dómi og málskostnaðar fyrir Hæstarétti.

Nokkur ný gögn hafa verið lögð fyrir Hæstarétt.

I.

Áfrýjandi átti heimili á Ísafirði og var viðskiptamaður í bankaútibúi stefnda þar, þegar hann fékk í hendur víxla þá með gjalddögum 27. október og 3. nóvember 1988, sem um ræðir í málinu. Kveður hann það ástæðu þess, að hann fól útibúinu víxlana til innheimtu, hinn fyrri 24. október og hinn síðari 2. nóvember. Útgáfudagur víxlanna var skráður 24. október 1988. Víxlarnir voru báðir vistaðir til greiðslu í Búnaðarbanka Íslands í Garðabæ. Við nafn útgefanda var á þá skráð athugasemd þess efnis, að ekki þyrfti að láta afsegja þá vegna greiðslufalls, með orðunum „án afsagnar“, sbr. 1. mgr. 46. gr. víxillaga nr. 93/1933.

Beiðni áfrýjanda um innheimtu hvors víxils var rituð á eyðublað í til þess gerðu formi, er útibúið lét honum í té. Útibúið tók við víxlunum án athugasemda og skráði þá í innheimtukerfi bankans. Var viðtakan staðfest með tölvuskráðri yfirlýsingu sama dag og hvor beiðni var rituð. Útibúið kom síðan boðum um innheimtuna til Reiknistofu bankanna í Reykjavík, og voru greiðanda víxlanna sendir þaðan greiðsluseðlar í stöðluðu formi með áskorun um greiðslu á gjalddaga.

Útibúinu barst engin greiðsla vegna víxlanna, og voru þeir afhentir áfrýjanda með skilagrein 9. desember 1988. Í henni var tekið fram, að á þá hefði fallið kostnaður, að fjárhæð samtals 5.480 krónur, þ. e. 5.000 króna stimpilgjöld ásamt innheimtuþóknun og föstum útlögðum kostnaði samkvæmt gjaldskrá stefnda. Þessi kostnaður var þó ekki skuldfærður á reikning áfrýjanda, heldur á safnreikning í eigu útibúsins sjálfs.

Ekki liggur fyrir, hvað áfrýjandi reyndi til innheimtu á víxlunum utan réttar, en með stefnu, birtri 21. júní 1989, höfðaði hann mál á bæjarþingi Reykjavíkur til greiðslu víxilskuldarinnar á grundvelli XVII. kafla laga nr. 85/1936 um meðferð einkamála í héraði. Kom þar fram sú vörn af hálfu útgefanda víxlanna, að þeir hefðu ekki verið sýndir til greiðslu á vistunarstað. Lagði útgefandinn fram yfirlýsingu frá Búnaðarbanka Íslands þessu til staðfestu, auk þess sem staðfest var í bréfi til áfrýjanda 22. desember 1989 frá lögfræðingadeild stefnda, að víxlarnir hefðu ekki verið sendir í greiðslubankann. Var tekið fram til skýringar, að ekki hefði gefist tími til sendingarinnar vegna þess, hversu stutt var í gjalddaga víxlanna. Áfrýjandi kveðst hafa verið grunlaus um þennan annmarka fyrir höfðun málsins.

Vegna sýningarskortsins var útgefandi víxlanna sýknaður af víxilkröfu áfrýjanda með dómi bæjarþingsins 20. mars 1990 í samræmi við ákvæði 1. mgr. 53. gr. víxillaga, sbr. 46. gr. sömu laga, en málskostnaður milli hans og áfrýjanda felldur niður. Samþykkjandanum var hins vegar gert að greiða áfrýjanda fjárhæð víxlanna ásamt dráttarvöxtum frá gjalddögum þeirra og 125.000 krónum í málskostnað. Bú samþykkjandans var tekið til gjaldþrotaskipta 23. október 1990, og lauk þeim árið eftir, án þess að áfrýjandi fengi greiðslu, enda var búið talið eignalaust.

Af hálfu áfrýjanda er því haldið fram, að ekki hafi verið frekari úrræði til innheimtu á kröfu hans vegna víxlanna, og hafi útgefandi þeirra ekki verið skuldbundinn honum nema samkvæmt þeim. Fram er komið hér fyrir dómi, að bú útgefandans var tekið til gjaldþrotaskipta með úrskurði 30. desember 1994.

II.

Útibú stefnda tók við víxlum áfrýjanda til innheimtu með venjubundnum hætti, að því er séð verður af gögnum málsins, og er því ekki haldið fram, að gildi víxlanna eða gjalddagar þeirra hafi komið sérstaklega til tals í sambandi við það verkefni. Telja verður, að með því hafi útibúið tekið að sér að gæta þess, sem gera þurfti til að vernda fullnusturétt víxilhafans á hendur víxilskuldurunum, en meginatriðið í því tilliti var að fullnægja skyldu hans til að sýna víxilinn til greiðslu á þeim greiðslustað, er í honum var tilgreindur. Haggaði það ekki þessari skyldu, að víxlarnir báru fyrrgreinda áritun um fullnustu án kostnaðar, sbr. 53. gr. víxillaga, og mátti starfsmönnum útibúsins vera það ljóst. Kvöðin um sýningu er lögbundið og venjulegt skilyrði fullnusturéttar á hendur öðrum víxilskuldurum en samþykkjanda, og víxlar eru almennt vistaðir í bönkum öðrum stöðum fremur. Hefur stefndi ekki sýnt fram á, að sýning víxla í öðrum bönkum verði talin slíkur þáttur í innheimtustörfum banka, að víxileigendur þurfi að biðja sérstaklega um þá þjónustu að öðru jöfnu.

Samkvæmt 1. mgr. 38. gr. laganna mátti sýna víxlana á gjalddaga þeirra eða á öðrum hvorum tveggja hinna næstu virkra daga þar á eftir. Náði sýningarfrestur á fyrri víxlinum þannig til mánudagsins 31. október og á síðari víxlinum til mánudagsins 7. nóvember 1988. Með tilliti til þess verður ekki á það fallist, að hinn skammi fyrirvari á afhendingu víxlanna hafi staðið því í vegi, að sýning færi fram, þannig, að áfrýjanda hafi verið eða mátt vera ljóst, þegar hann lagði inn víxlana, að útibúið myndi ekki takast hana á hendur. Verður að telja, að starfsmönnum bankans hafi verið nauðsynlegt að gera fyrirvara gagnvart áfrýjanda um vandkvæði á sýningu víxlanna, ef þeir töldu henni ekki verða við komið.

Samkvæmt þessu verður að rekja það til mistaka af hálfu starfsmanna stefnda, að fullnusturéttur áfrýjanda á hendur útgefanda

víxlanna féll niður. Telja verður jafnframt, að með þeim hafi stefndi bakað sér skyldu til skaðabóta fyrir það tjón, sem af þessu leiddi fyrir áfrýjanda. Stefndi hefur ekki sýnt fram á, að útgefandi víxlanna hafi ekki verið gjaldfær, þegar leitað var eftir greiðslu þeirra, og að tjón áfrýjanda hafi verið minna en nemur nafnvirði hinna umræddu víxla, samtals 2.000.000 króna. Verður það lagt til grundvallar dómi og dráttarvextir dæmdir á þá fjárhæð frá 1. desember 1988. Þá þykir rétt, að stefndi bæti áfrýjanda þann kostnað, sem hann hafði af áðurnefndum málarekstri fyrir bæjarþingi Reykjavíkur. Með dómi bæjarþingsins 20. mars 1990 voru áfrýjanda dæmdar 125.000 krónur í málskostnað úr hendi samþykkjanda víxlanna, en sú fjárhæð hefur ekki fengist greidd vegna gjaldþrots samþykkjanda. Er ekki við aðra fjárhæð að miða í þessu efni. Verður stefndi dæmdur til að greiða hana með dráttarvöxtum frá 5. apríl 1990, eins og krafist er.

Eftir þessum úrslitum er rétt, að stefndi greiði áfrýjanda málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti, eins og í dómsorði greinir. Við ákvörðun hans hefur ekki verið tekið tillit til virðisaukaskatts.

Dómsorð:

Stefndi, Landsbanki Íslands, skal greiða áfrýjanda, Svavari Péturssyni, 2.125.000 krónur með dráttarvöxtum samkvæmt III. kafla vaxtalaga nr. 25/1987 af 2.000.000 króna frá 1. desember 1988 til 5. apríl 1990, en af 2.125.000 krónum frá þeim degi til greiðsludags.

Stefndi skal greiða áfrýjanda 400.000 krónur í málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti.

Sératkvæði
Hjartar Torfasonar

Ég er samþykkur þeirri niðurstöðu annarra dómenda á sömu forsendum og í atkvæði þeirra greinir, að stefndi hafi bakað sér skaðabótaskyldu gagnvart áfrýjanda vegna meðferðar sinnar á víxlum hins síðarnefnda.

Víxlana kveðst áfrýjandi hafa eignast þannig, að hann hafi haust-

ið 1988 selt hlutafélaginu Góli í Reykjavík hlutabréf í útgerðarfélaginu Ásrúnu hf. á Ísafirði fyrir 2 milljónir króna. Hafi Gól hf. samþykkt víxil fyrir kaupverðinu, er áfrýjandi hafi gefið út sjálfur, með gjalddaga nokkrum vikum eftir útgáfudag. Greiðsla á víxlinum hafi ekki komið fram á tilsettum tíma, og hafi áfrýjandi skömmu síðar gert sér ferð til Reykjavíkur til að knýja á um hana. Hafi honum verið tjáð, að peningar fyrir skuldinni yrðu til reiðu eftir nokkra daga. Hann hafi þá krafist þess af stjórnarmanni í hlutafélaginu, að hann tæki persónulega ábyrgð á efndum víxilkröfunnar. Hafi stjórnarmaðurinn þá gefið út fyrrgreinda víxla og afhent honum í stað upphaflega víxilsins auk þess að samþykkja þá fyrir hönd félagsins. Áfrýjandi hafi síðan farið með víxlana í viðskiptabanka sinn, sem tekið hafi þá til innheimtu.

Í málinu hefur ekki verið reynt að varpa neinu ljósi á það, hvernig greiðslugetu útgefanda víxlanna hafi verið háttað á þeim tíma, sem helst skiptir máli. Jafnframt hefur áfrýjandi ekki lagt fram nein gögn um þau viðskipti, er leiddu til útgáfu víxlanna, og er þar ekki við annað að styðjast en þá frásögn hans sjálfs, sem hér var rakin og fram kom í greinargerð hans í héraði. Meðal annars hefur hann ekki stutt það gögnum, að útgefandi víxlanna hafi ekki sjálfur haft hag af því, að fullnusturéttur gagnvart honum félli niður, sbr. 74. gr. víxillaga. Til þess sýnist þó ástæða, þar sem útgefandi var einn fárra aðila að hlutafélagi því, er var samþykkjandi víxlanna, og hafði með höndum fyrirsvar þess í viðskiptunum við áfrýjanda, að því er frásögn hans og víxlarnir sjálfir bera með sér. Engin gögn liggja heldur fyrir um fyrrnefnd hlutabréf í Ásrúnu hf. eða það, hvernig kaupin um þau voru vaxin að öðru leyti.

Aðilar málsins kusu að leggja það í dóm, án þess að gagnaöflun færi fram um þessi atriði. Eðlilegt er, að áfrýjandi beri hallann af þeirri vanreifun fremur en stefndi, þar sem honum bar að reyna að leggja grundvöll að mati á virði víxlanna í höndum sínum og leiða jafnframt líkur að því, að viðskiptin að baki víxlunum hafi ekki skipt máli um tjón af missi fullnusturéttar samkvæmt þeim. Tel ég málatilbúnað áfrýjanda ekki ná lágmarki þess, sem til mátti ætlast í því efni. Samkvæmt því teldi ég rétt, að kröfu hans um skaðabætur yrði vísað frá héraðsdómi. Aðrir dómendur eru þó þeirrar skoðunar, að leggja beri efnisdóm á málið. Er það þá niðurstaða mín, að

sýkna verði stefnda af kröfunni að svo stöddu. Eigi þá einnig við, að hvor aðili beri kostnað sinn af málinu í héraði og fyrir Hæstarétti.

Dómur Héraðsdóms Reykjavíkur 18. desember 1992.

I.

Mál þetta, sem dómtekið var þriðjudaginn 15. desember sl., er höfðað fyrir bæjarþingi Reykjavíkur af Svavari Péturssyni, kt. 200152-7519, Bræðraborg, Hólmavík, með stefnu, þingfestri 9. 12. 1991, á hendur Landsbanka Íslands, kt. 710169-3819, Austurstræti 11, Reykjavík.

Dómkröfur stefnanda eru þær, að stefndi verði dæmdur til að greiða stefnanda 2.000.000 kr. með dráttarvöxtum skv. III. kafla l. nr. 25/1987 af 1.000.000 kr. frá 27. 10. 1988 til 1. 11. s. á., en af 2.000.000 kr. frá þeim degi til greiðsludags. Að auki er þess krafist, að stefndi greiði stefnanda 125.000 kr. auk dráttarvaxta skv. III. kafla l. nr. 25/1987 frá 5. 4. 1990 til greiðsludags. Þá krefst stefnandi málskostnaðar að skaðlausu. [...].

Dómkröfur stefnda eru þær, að hann verði sýknaður af kröfum stefnanda og sér verði dæmdur málskostnaður úr hendi stefnanda að mati réttarins að viðbættum virðisaukaskatti.

II.

Málavextir.

Málavextir eru þeir, að 24. október 1988 afhenti stefnandi víxil, að fjárhæð 1.000.000 kr., til innheimtu í útibú stefnda á Ísafirði. Var víxillinn út gefinn 24. október 1988 af Gunnari Guðmundssyni, Granaskjóli 72, Reykjavík, og samþykktur af Góli hf., Borgartúni 33, Reykjavík, til greiðslu í Búnaðarbanka Íslands, Garðabæ, 27. október 1988. Hinn 2. nóvember s. á. afhenti stefnandi í sama útibú annan víxil, samhljóða hinum fyrri, nema hvað hinn síðari var með gjalddaga 3. nóvember 1988. Voru víxlarnir mótteknir til innfærslu í innheimtukerfi bankans með fyrirmælum um, að andvirðið yrði greitt inn á ávísanareikning stefnanda nr. 19782. Hinn 9. desember voru stefnanda afhentir víxlarnir aftur, þar sem þeir voru ógreiddir, og var stefnanda gert að greiða samtals 5.480 kr. í kostnað. Stefnandi höfðaði mál á hendur samþykkjanda og útgefanda víxlanna til greiðslu þeirra. Með dómi bæjarþings Reykjavíkur, upp kveðnum 20. mars 1990, voru kröfur stefnanda á hendur samþykkjanda víxilsins teknar til greina, en útgefandi var sýknaður, þar sem víxlarnir höfðu ekki verið sýndir til greiðslu á greiðslustað, sbr. 91. gr. l. nr. 93/1933. Var víxilréttur á hendur útgefanda talinn fallinn niður með vísan til 53. gr. l. nr. 93/1933, sbr. 46. gr. s. l. Bú samþykkjanda, Góls hf., var tekið til gjaldþrotaskipta með úrskurði, upp kveðnum 23. október 1990. Var dómkröfunni lýst í búið, en ekkert kom upp í lýstar kröfur. Búskiptum lauk 21. október 1991.

Málsástæður stefnanda.

Stefnandi reisir kröfur sínar á því, að stefndi hafi tekið að sér með samningi að sjá um sýningu ofangreindra víxla gegn gjaldi. Hafi starfsmönnum stefnda borið að standa þannig að sýningu og innheimtu víxlanna, að stefnandi glataði ekki rétti sínum gagnvart víxilskuldurunum. Fyrir handvömm starfsmanna stefnda sé víxilkrafan nú með öllu óinnheimtanleg hjá víxilskuldurunum. Beri stefnda því að bæta stefnanda það tjón, sem hann hafi sannanlega orðið fyrir.

Lagarök stefnanda.

Stefnandi kveður málið höfðað sem almennt skuldamál samkvæmt IX. kafla l. nr. 85/1936 sem skaðabótamál innan samninga. Skaðabótakröfu sína reisir stefnandi á almennum reglum samninga og skaðabóta, þar sem stefnandi hafi ekki staðið við samningsskyldur sínar og bakað honum með því fjártjón. Stefnandi vísar í VII. kafla l. nr. 93/1933, einkum 46. gr., og II. kafla l. nr. 11/1961 um Landsbanka Íslands. Varðandi málskostnað vísar stefnandi til 1. mgr. 177. gr., sbr. og 184. gr. l. nr. 85/1936, og um vexti á málskostnað til 3. mgr. 175. gr. s. l. Varðandi virðisaukaskatt byggir stefnandi á l. nr. 50/1980. Stefnandi kveðst ekki vera virðisaukaskattsskyldur.

Málsástæður stefnda.

Stefndi kveður stefnanda hafa komið í afgreiðslu stefnda á Ísafirði og óskað eftir meðalgöngu stefnda við að taka við greiðslu á þeim viðskiptaskjölum, sem í hans eigu voru. Sú þjónusta, sem í boði var, hafi falist í því að skrá fjárkröfurnar í innheimtukerfi stefnda með þeim upplýsingum, sem á skjölunum voru, auk þess sem greiðanda þeirra hafi verið send tilkynning um vörslu stefnda á verðbréfunum.

Skuldbinding stefnda hafi falist í því að koma boðum til greiðslujöfnunarstöðvar bankanna, Reiknistofu bankanna, um, að einn af aðilum stöðvarinnar hefði viðkomandi fjárkröfu til innheimtu. Greiðslujöfnunarstöðin hafi síðan sent greiðanda tilkynningu um það með öllum upplýsingum um víxlana ásamt eftirfarandi yfirlýsingu: „VIÐSKIPTAMENN, ATHUGIÐ. Greiðsluseðli þessum má framvísa til greiðslu í öllum bönkum og sparisjóðum nema þegar um framlengingu er að ræða, þá aðeins hjá einhverjum afgreiðslustað þess banka, er greiðsluseðil þennan gefur út. Víxillinn verður póstsendur greiðanda, nema annars sé óskað. Greiðið á gjalddaga – forðist dráttarvexti."

Stefndi hafi ekki tekið að sér að tryggja sendingu víxlanna á þann stað,

þar sem þeir voru vistaðir. Það hafi verið stefnanda í lófa lagið að afhenda víxlana til innheimtu í þann banka, sem um var samið við greiðanda. Í þess stað hafi hann valið að leita aðstoðar stefnda, sem hafi haft sína afgreiðslu í öðrum landshluta, og það aðeins skömmu fyrir gjalddaga, í fyrra skiptið þremur dögum fyrir gjalddaga, en hinu síðara daginn fyrir gjalddaga. Stefnandi sé vanur viðskiptum sem stjórnarmaður og framkvæmdastjóri í útgerðarfyrirtæki og hafi persónulega stundað lífleg víxilviðskipti um árabil.

Af skilagrein á dskj. nr. 10 megi sjá, að stefndi hafi ekki gert stefnanda að greiða annan kostnað en fyrir skráningu innheimtukrafnanna í tölvukerfi bankans og sendingu tilkynningar til greiðanda um vörslur víxlanna. Með þeirri tilkynningu hafi greiðanda verið fært að greiða víxlana í hvaða bankaafgreiðslu, sem væri, hvar sem er á landinu. Í þessu sambandi sé vert að hafa í huga, að útgefandi víxlanna hafi verið stjórnarmaður í hlutafélaginu Góli hf., og hafi hann samþykkt víxlana fyrir þess hönd. Heimilisfang greiðanda og skrifstofa hafi verið í Borgartúni 33, Reykjavík, en það hafi einmitt verið lögmannsstofa útgefanda víxlanna. Tilkynning muni því hafa borist honum um vörslu víxlanna.

Í 2. mgr. 38. gr. l. nr. 93/1933 segi, að afhending víxils til greiðslujöfnunarstöðvar (clearing-house) jafngildi sýningu hans til greiðslu.

Í dómsmáli því, sem rekið hafi verið fyrir bæjarþingi Reykjavíkur milli stefnanda þessa máls og víxilskuldara, sem lokið hafi með dómsuppkvaðningu 20. 3. 1990, sé fjallað um ágreiningsefni, sem óviðkomandi séu stefnda í máli þessu. Hafi stefnda í máli þessu ekki verið gefinn kostur á að gæta réttar síns við málareksturinn.

Því er mótmælt, að um sé að kenna handvömm starfsfólks stefnda, að fjárkrafa samkvæmt víxlunum eða skuldbindingunum, sem til hafi orðið vegna þeirra, sé óinnheimtanleg. Engin staðfesting liggi fyrir því, að víxilskuldarar hafi getað greitt á gjalddaga, ekki hafi innheimtu skv. 74. gr. l. nr. 93/1933 verið beitt, og uppgjör vegna kaupa á hlutabréfum hafi ekki farið fram með öðrum hætti. Ekkert orsakasamhengi sé á milli þess, sem stefndi nefni fjártjón hjá sér, og þeirrar þjónustu, sem hann keypti af stefnda.

Lagarök stefnda.

Stefndi vísar til almennra reglna samninga- og kröfuréttar. Með vísan til 2. mgr. 38. gr. l. nr. 93/1933 hafi stefndi lokið við skyldu sína með því að tilkynna innheimtuna til greiðslujöfnunarstöðvar. Fjártjón sé ekki sannað.

Málskostnaðarkrafan er byggð á 1. mgr. 177. gr. l. nr. 86/1936, sbr. 184. gr. s. l. Krafa um vexti af málskostnaði er reist á 3. mgr. 175. gr. s. l., sbr. 21. gr. l. nr. 54/1988.

III.

Niðurstaða.

Í málavaxtalýsingu stefnanda er ekki gerð grein fyrir fjárhæðinni, 125.000 kr., sem krafið er sérstaklega um auk víxilfjárhæðarinnar. Af skjölum málsins má þó álykta, að verið sé að krefja um málskostnað samkvæmt dómi, sbr. dskj. nr. 4. Verður vanreifun á þessum þætti kröfugerðarinnar í stefnu og greinargerð því ekki látin varða frávísun, enda hefur ekki verið gerð um það krafa af hálfu stefnda.

Víxlar þeir, sem eru grundvöllur málshöfðunar þessarar, hafa verið lagðir fram í ljósriti. Kemur þar skýrt fram, að greiðslustaður þeirra er Búnaðarbanki Íslands, útibú Garðabæ. Stefnandi kaus að fela útibúi Landsbanka Íslands á Ísafirði innheimtu þeirra.

Samkvæmt yfirlýsingu frá stefnda á dskj. nr. 7 kemur fram, að reynt sé að fylgja þeirri meginreglu að senda innheimtuvíxla á vistunarstað til innheimtu, ef því verði við komið. Jafnframt er þess getið í skjalinu, að ekki hafi gefist tími til að senda víxla þá, sem hér eru til umræðu, á vistunarstað, vegna þess, hve stutt var í gjalddaga.

Það liggur fyrir, að víxlarnir voru afhentir útibúinu annars vegar þremur dögum og hins vegar einum degi fyrir gjalddaga þeirra. Ekki hefur komið fram, að stefnandi hafi falið útibúinu sérstaklega að sjá til þess, að þeir yrðu sýndir í greiðslubanka á gjalddaga. Þá hefur ekki komið fram, að stefndi hafi lofað slíkri þjónustu.

Ekki verður á það fallist, að það leiði af eðli þeirrar þjónustu, sem stefndi bauð upp á, eða ákvæðum IV. kafla laga nr. 86/1985 um viðskiptabanka (en með gildistöku þeirra laga voru felld úr gildi l. nr. 11/1961 um Landsbanka Íslands, sem stefnandi reisir m. a. rétt sinn á), að hann ábyrgðist stefnanda, að víxlarnir yrðu sýndir í greiðslubanka á gjalddaga, ekki síst þegar litið er til þess, hversu skammur tími var til stefnu, en senda hefði þurft víxlana í greiðslubankann og óvíst, hvort það hefði tekist í tæka tíð. Liggur ekki annað fyrir en starfsmenn stefnda hafi gert þær ráðstafanir, sem eðlilegar voru miðað við aðstæður, til þess að innheimta kröfuna. Þá hefur stefnandi ekki sýnt fram á, að honum hafi verið gert að greiða fyrir aðra þjónustu en þá, sem hann fékk.

Hefur stefnandi samkvæmt framansögðu ekki sýnt fram á eða gert sennilegt, að stefndi beri ábyrgð á því ætlaða tjóni, sem stefnandi telur sig hafa orðið fyrir. Ber því þegar af þeim sökum að sýkna stefnda af kröfum stefnanda í máli þessu. Eftir atvikum þykir rétt, að hvor aðila beri sinn kostnað af málinu.

Sigríður Ólafsdóttir héraðsdómari kvað upp dóminn.

D ó m s o r ð:

Stefndi, Landsbanki Íslands, Austurstræti 11, Reykjavík, skal vera sýkn af öllum kröfum stefnanda, Svavars Péturssonar, Bræðraborg, Hólmavík, í máli þessu.

Aðilar beri hvor sinn kostnað af málinu.